

гаритъ (заедно съ хунитъ) сж принадлежали, и въ туй отношение се показва по-прѣдпазливъ отъ Рѫслера, който ги смѣта за самоеди. Само отъ етимологичитъ на уръ и калансуе се вижда, че Хунфалви прѣдпочита остиацитъ.¹⁾

Нѣколко интересни бѣлѣжки върху *езика на прабългаритъ* намираме и въ Хунфалвиевата критика на Вамбериевия трудъ „Ursprung der Magyaren“ (Vambéry's Ussprung der Magyaren besprochen von —, Wien und Teschen, 1883, p. 13 и сл.). Най-силно доказателство за финичината на прабългаритъ Хунфалви съглежда тукъ въ *постпозитивния членъ*, който, споредъ него, е тъкмо характеренъ за *угърскитъ езици, мордвинския, остиакия, вогулския и др.* (p. 14).²⁾

Въпроса за *езика на прабългаритъ* засѣга и *Дриновъ*, ако и твърдѣ на кратко, въ двата си труда: „*Погледъ оръхъ происхождение-то на българскій народъ и начало-то на българска-та исторія*“ 1869, и „*Заселение Балканскаго полуострова славянами*“. Москва, 1873.

Дриновъ по *принципъ* не иска да се занимава съ произхода на неславянскитъ българи. Само въ една кратка бѣлѣжка на стр. 41 като привежда разнитъ мнѣния за тѣхното потекло, се присединява самъ къмъ мнѣнието на Шафарика, че тѣ сж били *чуди* или *фини*. „Тунманинъ и Енгелъ сж доказвали, че тѣзи Българе сж отъ татарско порекло, Раичъ и Венелинъ ги сж приѣмали за славени, въ наши дни се появи една нова теорія за нихъ, която ги искарва *монголи*. Особно много е распространено сѣга едно мнѣние, което ги искарва за една смѣсъ отъ татарско-то и чудско-то племе и ги нарича финно-татаре. — *Ние приѣмаме Шафариково-то мнѣние, че тѣ сж били отъ чудско или финско порекло*. При това бръзае да забѣлжимъ, че насъ твърдѣ малко ни занимава порекло-то на тѣзи българе, защото този въпросъ си нѣма мѣсто-то въ исторія-та на нашия народъ, който не е тѣхенъ потомъкъ и нѣма нищо общо съ тѣхъ, освѣнъ само име-то, което той случайно приѣ отъ тѣхъ.“

¹⁾ Тукъ му е мѣстото да поменемъ една статия, която се яви въ единъ отъ казанскитъ вѣстници (*Казанско-воложскій край*, 1897, 27 окт. № 562) по поводъ на нашето присѣствие въ Казанъ (Къ Волжско-Дунайскому болгарскому вопросу). Анонимната авторка, ученица на Бестужева Рюхина, имала случай да изуча отъ близу *монитъ* и *бида* *поражена отъ сходството на тѣна и културата имъ съ тѣна и културата на воиници*. Между друго та обърнала внимание и на нѣкои български думи, които ѝ се видѣли много сходни съ нѣкои *воиници*. Напр. блг. *мечка*, = у черем. (и у нѣкои сѣсѣди *вогаци*) *мачка*, *мацька*, *мастька*, *маска*. Блг. *мома*, *момиче* = вог. *мума* (женка, майка, производителна), блг. *нарче* ср. вог. *нарчасъ* = разбѣзвамъ на части жертвеного животно; блг. *куче* = вог. *куча*, (*кучка*); блг. *кжита* = турско *кынтау* (у Киргизитъ), и вог. *кышетъ* (всѣка покривка отъ платъ, може би *шалатка*).

²⁾ О. с. p. 15: Die Eigenthümlichkeit des dem Hauptwort hinten angehängten Artikels im Neu-Bulgarischen wage ich zum grössten Theile der Einwirkung der untergegangenen ursprünglichen nichtslavischen Bulgarensprache zuzuschreiben, ebenso wie dieselbe Eigenthümlichkeit der Artikelstellung in der ostrussischen Sprache den in dieser aufgeführten, vordem dort gesprochenen igrischen Sprachen zugeschrieben werden darf. Und wenn meine Hypothese nicht ganz irrig ist, wenn mindestens die erwähnte Eigenthümlichkeit der Artikelstellung anders nicht erklärt werden kann: — so ist die Sprache der alten heidnischen Bulgaren keine ausschliesslich türkische, sondern vielmehr eine ugrische gewesen.

*Всички
казанск
фини*

ММ